Overflod i det

Poolen på Lemon Creek Resort slanger sig gennem den frodige have. Regntiden er lavsæson, så der var kun meget få andre gæster. Fotos: Jakob Øster

Dejlige strandhoteller ligger som perler på en snor langs Gambias Atlanterhavskyst. I luksuriøse omgivelser slapper vi af uden at ænse, at vi befinder os i et af verdens fattigste lande. Indtil vi begiver os uden for luksusmuren og oplever en mere autentisk side af Afrika.

Af Jakob Øster rejseliv@berlingske.dk

Mellem de høje, slanke palmer flakser farvestrålende tropefugle ugeneret rundt. Svømmepølen, der er formet næste som et S, slanger sig gennem den velplejede grønne have. Altanerne på de flotte hotelbungalows i kolonistil har udsigt over poolen og det bagvedliggende Atlanterhav. Cikaderne synger, og aber fra naboskoven hopper fornøjet rundt mellem palmer og balkoner. Fra tid til anden tigger de bananer fra gæsterne. Nede på stranden foran hotellet drikker køer med store, flotte, svungne horn fra bækken, som vores resort er opkaldt efter. Alt ånder fred og idyl, og det føles, som om vi slet ikke befinder os i det fattige Afrika.

Solen skinner fra en skyfri himmel, på trods af at det lige nu er regntid her på Gambias Atlanterhavskyst i forstaden Kololi ikke langt fra hovedstaden, Banjul. Regntiden betyder, at her er ekstrafrodigt og ekstrabilligt, og at der nærmest er støvsuget for andre indlogerende her på vores Lemon Creek Resort. I et par strandstole nær poolen ligger dog et par omfangsrige engelske madammer og fletter fingre med deres kønne, unge gambiske kærester, der har markerede muskler og perlebesat hår. Bortset fra dem har vi her i lavsæsonen hele hotellet for os selv.

Jeg har taget familien med på en vestafrikansk rundrejse. Vores rejse her til Gambia startede tidligt i morges og har over ni anstrengende timer med vakkelvorn offentlig vestafrikansk transport ført os hele vejen fra Guinea-Bissau gennem det sydlige Senegal for at ende her i vores gambiske tropeferieparadis. Undervejs er vores bagage ved grænsen ind mod Gambia blevet minutiøst udforsket af en emsig tolder, der åbenbart syntes, at en lyshåret dansk turistfamilie var et oplagt bud på en skandinavisk narkobande. Både tredjegradsforhør og de mange timer i faldefærdige, gamle franske deletaxaer er dog hurtigt glemt, da vi blandt klatrende aber og fløjtende fugle nyder livet i den frodige have.

Blandt verdens fattigste

Hvor tillokkende vores hotel end måtte være, er vi dog ikke kun kommet for at holde badeferie. Vi skal også besøge Sulayman – vores 18-årige gambiske sponsorbarn, som vi har sponsoreret de sidste knap 10 år. Besøget har vi arrangeret i god tid hjemmefra, for man må ikke uanmeldt troppe op hos sit sponsorbarn, blot fordi man tilfældigvis er på ferie i barnets land.

Næste formiddag afhentes vi derfor af en firhjulstrækker og kører mod slumbyen Lamin. Så snart vi drejer fra hovedvejen og ind på en af de smalle veje, der leder ind mod slummen, ændrer alting sig. Vejene fyldes af en pærevælling af fodgængere, dyr, lastvogne, kassevogne og gamle biler med læs på taget, der i nogle tilfælde mere end fordobler køre-

ægte Afrika

Ikke mange steder i verden ser man både køer, aber og tropefugle direkte på hotellet.

En gambisk fodboldspiller fra 1. division laver 'jorden rundt'-tricket i solnedgangen på stranden foran vores Lemon Creek Resort.

tøjets samlede højde. På de hullede grusveje står trafikken nærmest stille. Små æselkærrer og knallerter forsøger at presse sig igennem huller i trafikken, som ikke synes at være der. Vi passerer en enorm losseplads, og stanken af forrådnelse rammer os med en kraft så voldsom, at vi er tvunget til at trække vejret gennem stoffet i vores T-shirts. Gambia er blandt verdens allerfattigste lande. Her tjener en tredjedel af befolkningen under 10 kr. om dagen. Kontrasten mellem slummen og vores paradisiske resort kan næppe blive meget større. Vi zigzagger os gennem slumforstæder og når til sidst frem til forstaden Lamin, hvor Sulayman bor.

Fodbold mod de lokale

I en lille gårdhave foran et simpelt stenhus tager Sulayman smilende imod os. Ud af de 11.000 sponsorbørn i Gambia anslås det, at kun to til tre børn årligt får besøg af deres sponsorer. Vores besøg er så særlig en begivenhed

I et par strandstole nær poolen ligger et par omfangsrige engelske madammer og fletter fingre med deres kønne, unge gambiske kærester, der har markerede muskler og perlebesat hår.

at Sulayman, som den eneste i sin klasse, har fået lov til at udskyde en planlagt eksamen til om mandagen.

Det føles, som om hele landsbyen er til stede, da vi ankommer. Sulayman har ni søskende, og hans forældre, venner og naboer er her også. Alle er iført deres fineste søndagstøj. Først udveksler vi gaver. Vi har taget et par fodbolde, tøj, skoleredskaber og et par gamle smartphones, som alligevel bare lå hjemme i skuffen, med til dem. For deres beskedne midler har de også købt os en gave. En fin plastikblomst i en glasdekoration.

Efter gaveudvekslingen dyster vi med de lokale drenge i fodbold på gårdspladsen - fodbold er en stor ting i Gambia. På den knoldede gårdsplads knokler vores små, lyshårede børn rundt efter bolden inde midt i en flok grinende lokale rollinger. Sulayman forsøger omsorgsfuldt at skærme vores børn, så de ikke får knubs i den ivrige hob.

Da fodboldkampen er afgjort, er det tid til

Rejseinfo

Transport: Rutefly fra København til Gambia koster omkring 4.000 kr. tur-retur med Royal Air Maroc via Casablanca eller ca. 5.500 tur-retur med Brussels Airlines via Bruxelles. Men flere rejsebureauer – bl.a. Spies – tilbyder charterrejser til Gambia om vinteren i turistsæsonen.

Ophold: Langs Atlanterhavskysten syd for Banjul ligger utallige glimrende strandhoteller. De koster fra 3-400 kr. pr. nat for et dobbeltværelse med morgenmad. Børn under 12 kan ofte indkvarteres gratis. Der er ofte kampagnepriser uden for højsæsonen.

Bedste rejsetidspunkt: Langt de fleste besøger Gambia mellem november og februar, hvor det er tørtid og der er relativt køligt med gennemsnitstemperaturer om dagen omkring 25 grader. I højsommermånederne er der varmere og fugtigere, og hver måned falder der typisk 3-400 millimeter regn.

Aberne var bestemt ikke bange for mennesker og kom helt tæt på for at tigge mad.

at spise. Maden serveres på et stort fad, som alle spiser af samtidig. Retten hedder 'hvid benachin' og består af ris, kassava, løg, olie, peberfrugt og kål. I dag er den dog suppleret med kylling, fordi vi er på besøg. Det smager dejligt, og selv vores ellers kræsne børn hugger lystigt i sig.

Livet leves på stranden

Kontrasten mellem slum og luksus er skærende, da vi kører ind på parkeringspladsen tilbage på vores luksusresort. Dækkene knaser under vores firhjulstrækker, og ved nærmere eftersyn er hele indkørselsområdet belagt med hvide muslingeskaller. Vi er igen tilbage blandt tropefugle og aber og ved poolen i tropehaven med direkte adgang til den fascinerende og livlige strand.

I Gambia leves livet på stranden, særligt omkring solnedgangstid. Køerne spankulerer dovent omkring og ryttere rider på heste i vandkanten. Nogle gange danses der og slås på tromme. Og frem for alt spilles der fodbold. Mens solen i baggrunden langsomt maler himlen rød og dens strålers styrke endelig aftager, spilles talrige kampe på de plane strande i det behagelige aftenklima. Denne aften parkerer nogle store drenge deres dyre biler nær stranden og udfordrer det lokale hold til en dyst. De viser sig at være gambiske førstedivisionsspillere, der har henlagt deres aftentræning til dette idylliske sted.

Senere på aftenen spiser vi 'captain fish' i restauranten i vores frodige strandhave med udsigt over havet. Vores værelse har aircondition, himmelsenge med sengestolper og myggenet, og vi parkerer på muslingeskaller. Kontrasten til vores slumbesøg tidligere på dagen er til at få øje på.

Vores 18-årige sponsorbarn Sulayman, som vi har sponsoreret i knap 10 år. Ud af de 11.000 sponsorbørn i Gambia anslås det, at kun to til tre børn årligt får besøg af deres sponsorer.

Familien bød på frokost foran deres hus. Vi får 'hvid benachine', som de lokale spiser hver dag. Ved særlige lejligheder suppleres med fisk eller kylling.

Om sponsorbørn

I Gambia er der omkring 11.000 sponsorbørn. Du eller din familie kan støtte børn i den tredje verden gennem forskellige organisationer. Det ksoter omkring 200 kr. om måneden.

Nogle hjælpeorganisationer tilbyder, at man kan besøge sit sponsorbarn. Et sådant ophold skal arrangeres i god tid og kan typisk kun ske under ledsagelse af en repræsentant fra organisationen. Normalt koster selve besøget ikke noget, men man skal selv stå for rejse og ophold.

Børnefonden i Gambia stillede bil og chauffør til rådighed og inviterede os på rundvisning på såvel organisationens hovedkontor i Banjul som det lokale kontor i Lamin.

Da vi skulle besøge Sulayman, blev vi kørt af Child Fund i Gambia.

Tre børnevenlige udflugter i Gambia

Kachikally Crocodile Pool
En lille krokodillezoo, hvor krokodillerne dovner den på bredden eller svømmer i den store, grønlige sø og man kan få taget billeder af sig selv sammen med en krokodille. Mange lokale anser krokodillen som et fertilitetssymbol, og mange drenge i området er opkaldt efter parken.

Abuko Nature Reserve
Et lille naturreservat med lidt fugle og et par aber. En junglesti populeret af igler og myg, som vores børn beskrev som 'Indiana Jones'-agtig, leder omkring en kilometer frem mod en lille zoo med blandt andet hyæner og gribbe.

Calypso Beach Club
I området, der hedder Cape Point, findes denne hyggelige strandrestaurant og -bar. Fritgående øgler piler rundt i hobetal. Maden og udsigten er glimrende. Og spørger man pænt, kan man få lov at fodre de vilde krokodiller i Atlanterhavet med døde fisk fra baren.